

РЕШЕНИЕ

№ 27532

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в публично заседание на 02.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **6139** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Производството е образувано по депозирана жалба от Л. К., ЛНЧ[ЕИК] от [населено място] ж.к „Манастирски ливади“ [жилищен адрес] редена на 13.10.1995г. в У., чрез адв. П. Г.- САК, съдебен адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес]07, срещу Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM 2171301 от 12.04.2026г. на И. С., заемащ длъжност мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на Л. К. е наложена ПАМ по чл.171, т.1, б.з, гг от ЗДвП- – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Моли атакуваната заповед да бъде отменена.

В с.з. жалбоподателят се представлява от адв.Г., който поддържа жалбата. Счита, че жалбоподателката не е знаела за извършената служебна deregistration на автомобила и не е извършила административното нарушение като основание за налагане на ПАМ. Иска отмяна на ЗППАМ. Заявява претенция за присъждане на разноските по делото.

Ответникът по оспорването мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, се представлява от юрк. П., който моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки, в които излага общи съображения, че ИАА е законосъобразен и цитира Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение, като в тази връзка се

посочва, че в ЗППАМ има препращане към АУАН, респективно оспорената заповед съдържа изискуемите фактически и правни съображения. Счита се за извършено административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП като основание за налагане на ПАМ.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, 81- ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед № GRAM 2171301 от 12.04.2026г. на жалбоподателя Л. К. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, поради това, че на 12.04.2026г. около 15,01 ч., [населено място], общ.С., [улица], управлява МПС – л.а. „Пежо 208“ с рег. [рег.номер на МПС] , което не е регистрирано по надлежния ред, тъй като автомобилът е със служебно прекратена регистрация на 10.09.2025г. на основание чл. 143, ал. 10 изр.1 от ЗДвП, поради уведомление от Гаранционния фонд/ГФ/ за липса на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

На водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ от 12.04.2026 г. за административно нарушение по чл. 140, ал.1 пр.1 от ЗДвП, в който е отбелязано, че регистрацията на автомобила е служебно прекратена на 10.09.2025г. по чл. 143, ал. 10 изр.1 от ЗДвП.

В ЗППАМ е налице изрично позоваване на съставения АУАН и изложеното в същия.

Приложени са доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за управляването от жалбоподателя МПС- – л.а. „Пежо 208“ с рег. [рег.номер на МПС] , като видно от застрахователната полица, началото на застрахователното покритие е 12.06 ч. на 15.04.2026г. до 23, 59 часа на 14.04.2027г.

Представена е справка/л.158/, съгласно която регистрацията на л. а. „Пежо 208“ с рег. [рег.номер на МПС] е служебно възстановена на 15.04.2026г.

Собственик на управляването от жалбоподателя МПС е Т. Д. П., според представеното свидетелство за регистрация на МПС /л. 7,8, дело/.

Представени са заповеди за компетентност /л. 18-21, дело /.

Изискана е справка от Гаранционния фонд/ л.30/ според която на 15.08.2025г. на собственика / Т. Д. П./ е изпратено Уведомление № 010480/10.08.2025г. Не са представени доказателства за получаването на уведомлението. В справката се посочва още, че когато в срока по чл. 574 ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство, което е сторено. Посочва се, че органът по регистрацията уведомява собственика, съгласно чл.18 б, ал.2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за прекратената регистрация.

От правна страна Съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, издадени съответно от Министъра на вътрешните работи и от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

С процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „г“ от ЗДвП на жалбоподателя Л. К. е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Нормата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на ППС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

От своя страна, нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането /КЗ/ регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действаш застрахователен договор за тази застраховка. Според чл. 574, ал. 11 от КЗ, когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Р. България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на цитираната нормативна регламентация следва извод, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действаш договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 от АПК – за законност и съразмерност. Фактът на изпращане на уведомление, адресирано до собственика на МПС, при липса на каквито и да е доказателства същото да е получено, съответно да е сторено уведомяването / довеждането до знанието/ на собственика, не сочи да е изпълнен фактическият състав на чл. 574, ал. 10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл. 574, ал. 11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. В тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването към датата на издаване на оспорения акт на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, като доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване/ довеждане до знанието/ не са били събрани. Това обуславя недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ.

Дори и съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в действащата й редакция след изменението /обн. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г./, да липсва законово предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственика на автомобила за служебно прекратена регистрация на автомобила след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, то в действащата нормативна уредба такова задължение за уведомяване продължава да съществува - чл. 18б, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45

от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, регламентира уведомяване на собственика на МПС, посочен в регистъра, при служебно прекратена регистрация на превозното средство по чл. 143, ал. 10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл.18 б ал.2 от цитираната Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на МПС, посочен в регистъра. В случая не само липсват доказателства, че собственикът на автомобила е бил уведомен за служебно прекратената, в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, регистрация на автомобила, управляван от жалбоподателя, но и от страна на ответника не се твърди наличието на такова уведомяване от органите на МВР, съобразно чл. 18б, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г. Приложимо е разрешението по Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г. В мотивите на цитираното ТП № 2 е прието, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел "Пътна полиция" или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е и несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Прието е, че ако и уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация, да не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а да представлява последващо действие, това уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Съответно незнанието на факта за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила. Ето защо в случая ако и регистрацията на автомобила да е служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, то жалбоподателят не е знаел това обстоятелство и не е могъл и да го предположи, тъй като не е собственик на автомобила; МПС е било с поставени регистрационни табели; „не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация“. Няма данни самият собственик на автомобила да е бил уведомен за прекратената регистрация на МПС, за да е могъл да уведоми за това обстоятелство управлявалия автомобил водач – жалбоподателя. При съобразяване на задължителното за съда ТП № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС и с оглед установената по делото фактическа обстановка, съдът приема, че не е доказана обуславящата прилагането на процесната ПАМ противоположна деятелност–извършено от адресата на ПАМ, като водач на МПС, административно нарушение по чл. 175 ал.3 от ЗДвП, за което е предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява МПС. Издаването на заповедта при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на жалбоподателя, обуславя извод, че оспореният акт е постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон

Съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

Принудителните административни мерки са една от проявите форми на властническата гаранция за точно осъществяване на надлежно, нормативно установено, материално правило за поведение, било като изключат предпоставките, то да бъде нарушено, било като преустановят, деянията предприети в нарушение на същото или изключат предпоставките за настъпване на вредни последици от противоправното деяние или респективно имат за последица, отстраняване на вече настъпили вредни последици от такова деяние.

Тези принудителни мерки по правното си естество не съставляват административни наказания – те не са насочени към личността на дееца - да санкционират неправомерното му поведение, макар и да са форма на административна принуда.

Поради това, за разлика от административното наказание, което трябва да бъде изтърпяно, както е наложено за съответен период от време, през който е постановена принудата -например временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, действието на наложената административна мярка е обосновано и допустимо единствено до момента, до който тя има за фактическа последица, предотвратяване и преустановяване на нарушението, съответно предотвратяване или отстраняване на вредните последици от същото.

С оглед на това, от момента в който не съществува вероятност материалното правило за поведение да бъде нарушено или от който противоправното поведение е преустановено, действието на мярката не е фактически основано и от този момент нататък, прилагането на принуда, е в нарушение на принципа за съразмерност по чл.6 ,ал.2 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

В случая, административният орган е отнел СУМПС на водача, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от жалбоподателя автомобил е с прекратена служебно регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО. На 15.04.2026г. е сключена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила.

Следователно, на 15.04.2026г. дейността е била приведена в съответствие с нормативното предписание.

В този смисъл със сключването на валидна застраховка "Гражданска отговорност" са постигнати целите по чл. 22 от ЗАНН - предотвратяване и преустановяване на административното нарушение и предотвратяване и отстраняване на вредните последици от него.

Поради това, продължаване действието на процесната принудителна административна мярка се явява несъразмерно.

В този смисъл жалбата е основателна, а на жалбоподателя се следват своевременно поисканите разноски по делото 5,11 евро за държавна такса и 100 евро за адвокатски хонорар, като за заплащането му е представено извлечение от банкова сметка, заверено с подпис на адвоката.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 81- ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. К., ЛНЧ[ЕИК] от [населено място] ж.к „Манастирски ливади“ [жилищен адрес] чрез адв. П. Г.- САК, съдебен адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес]07, Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM 2171301 от 12.04.2026г. на И. С.- мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на Л.К. е наложена ПАМ по

чл.171, т.1, б.з, гг от ЗДвП- – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. К., ЛНЧ[ЕИК], сумата от 105,11 евро за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: